

Синтез 1,2-*транс*-глікозилфторидів 2-ациламіно-2-дезоксичукрів з уретановими N-захисними групами

С.С. Пертель*, Є.С. Какаян, В.Я. Чирва

Таврійський національний університет ім. В.І. Вернадського
просп. Вернадського, 4, Сімферополь, 95007, Україна

Резюме. Вивчено взаємодію глікозилгалогенідів 2-ациламіно-2-дезоксичукрів із тетрабутиламонійфторидом (ТВАФ). Показано, що в більшості випадків основними продуктами реакції є відносно стабільні 2-алкіл-гліко-[2,1-d]-2-оксазоліни. Взаємодія утворених 2-алкіл-глікооксазолінів із ТВАФ не відбувається, можливо, через високу основність і низьку нуклеофільність фторид-йона. Встановлено, що цільові 1,2-*транс*-глікозилфториди 2-ациламіно-2-дезоксичукрів можна одержати в результаті реакції 2-(алкокси-карбоніламіно)-2-дезоксиглікозилгалогенідів із ТВАФ. Утворення 1,2-*транс*-глікозилфторидів у цьому випадку пов'язане, мабуть, із високою реакційною здатністю проміжних 2-алкокси-гліко-[2,1-d]-2-оксазолінів.

Ключові слова: 1,2-*транс*-глікозилфториди аміноцукрів, внутрішньомолекулярне нуклеофільне заміщення, глікооксазоліни, анхімерне сприяння.

*Статтю присвячено професору
Егольду Артуровичу Гюннеру
з нагоди його 75-ліття і 50-ліття
наукової та викладацької діяльності*

Вступ. Фторовмісні похідні вуглеводів привертають особливу увагу завдяки своїй специфічній біологічній активності [1-4]. Зокрема, глікозилфториди використовуються як субстрати чи інгібітори у ферментативних процесах [4, 5]. Останнім часом глікозилфториди активно застосовуються в синтетичній хімії вуглеводів як зручні та ефективні глікозилуючі агенти. На відміну від інших глікозилгалогенідів, глікозилфториди характеризуються термічною стабільністю і стійкістю до гідролізу. Тому вони відносно легко виділяються з реакційних середовищ і очищаються за допомогою стандартних методів. Незважаючи на високу

хімічну стабільність, глікозилфториди можна активувати кількома різними методами і використовувати як глікозил-донори для утворення O-, N-, S- і C-глікозидних зв'язків [6-10].

Оскільки до складу багатьох біологічно активних речовин входять залишки 2-ациламіно-2-дезоксичукрів, синтез глікозилфторидів 2-ациламіно-2-дезоксичукрів і вивчення їх біологічних та хімічних властивостей становлять величезний інтерес. Як біологічна активність, так і реакційна здатність глікозилфторидів суттєво залежать від конфігурації глікозидного центра. Тому стереоселективні методи синтезу, що дають змогу одержувати індивідуальні аномери глікозилфторидів, є більш цінними у порівнянні з методами, побудованими на нестереоселективних реакціях. Стабілізовані за рахунок аномерного ефекту, 1,2-*цис*-глікозилгалогеніди більш доступні, ніж їх 1,2-*транс*-аномери. 1,2-*Транс*-глікозилхлориди, -броміди та -йодиди 2-ациламіно-2-дезоксичукрів нестійкі і здатні до довільної ізомеризації з утворенням солей

* Corresponding author.

Tel.: +380652-230320

E-mail address: orgchem@crimea.edu

© С.С. Пертель, Є.С. Какаян, В.Я. Чирва, 2006

2-заміщених глікооксазолінів [11]. Слід чекати, що термодинамічно більш стабільні 1,2-транс-глікозилфториди 2-ациламіно-2-дезоксичукрів не зазнаватимуть ізомеризації і можуть одержуватися в індивідуальному стані.

Обговорення результатів. На сьогодні розроблено велику кількість методів синтезу глікозилфторидів нейтральних цукрів, побудованих переважно на процесах нуклеофільного заміщення при насиченому атомі Вуглецю [6, 12]. Оскільки фторид-йон є достатньо слабким нуклеофілом, у цих методах використовується активація електрофіла шляхом формування гарної відхідної групи на електрофільному центрі. Відхідна група з високою нуклеофугністю утворюється при обробці субстрату відповідними реагентами (TiF_4 , AgF , DAST , $\text{Selectifluor}/(\text{CH}_3)_2\text{S}$), що мають властивості кислот Льюїса. Однак у випадку 2-ациламіно-2-дезоксичукрів активація аномерного центра, як правило, ініціює конкурентний процес внутрішньомолекулярного нуклеофільного заміщення за участю сусідньої 2-ациламіногрупи, у результаті чого утворюється відповідне оксазолінове похідне (I) (рис. 1). Подібні 2-алкіл(арил)-гліко-[2,1-d]-2-оксазоліни мають 1,2-транс-глікозилуючу активність, проте можуть взаємодіяти лише з реакційноздатними нуклеофілами [13]. Як з'ясувалося, оксазолін (III) [14-19] не взаємодіє з фторидом тетрабутиламонію в присутності каталітичних кількостей протонної кислоти (p-TsOH) у розчинниках різної полярності (бензол, хлороформ, ацетонітрил, нітрометан) навіть при підвищених температурах (до 80°C) і великих надлишках ТВАФ (до 10 екв.). Утворення цільового

продукту не відбувається в цих умовах, напевно, внаслідок руйнування активного оксазолінового інтермедіату фторид-аніоном, який є достатньо сильною основою для того, щоб депротонувати оксазоліновий йон. Уведення додаткових кількостей кислотного каталізатора також не призводить до взаємодії, оскільки в кислих середовищах суттєво знижується нуклеофільність фторид-йона.

При взаємодії реакційноздатного глікозилхлориду (II) [20] із ТВАФ замість відповідного глікозилфториду як єдиного продукту утворюється оксазолін (III). Переважання внутрішньомолекулярного нуклеофільного заміщення в цьому випадку, мабуть, також обумовлено низькою нуклеофільністю і високою основністю фторид-аніону.

Очевидно, що для синтезу цільових 2-ациламіно-2-дезоксиглікозилфторидів необхідно використовувати такі активовані похідні аміноцукрів, які не здатні утворювати стабільні глікооксазоліни, або ж похідні, що можуть давати глікооксазоліни, здатні реагувати з нуклеофілами в основних середовищах. Реакційна здатність 2-алкіл-глікооксазолінів зростає при введенні в алкільний фрагмент електроноакцепторних замісників [21]. Можна очікувати, що високоактивний 2-(трифторметил)-оксазолін (IV) [22] буде проміжним продуктом при взаємодії трифторацетамідо-глікозилброміду (VII) [22] із ТВАФ. Незважаючи на те, що глікооксазолін (IV) дійсно утворюється в цих умовах, відповідний глікозилфторид не може бути одержаний у такий спосіб, оскільки з'ясувалося, що трифторметилоксазолін (IV), як і метилоксазолін (III), не взаємодіє з надлишком фторуєчого реагенту. Добре відомий 2-дезоксиглікозилфторид (V) [13, 23] відповідає вищезгаданим вимогам, однак ця речовина також виявилась неефективною, оскільки очікуваний глікозилфторид не утворювався навіть після довготривалого витримування броміду (V) у середовищах із високою концентрацією ТВАФ.

Глікозил-донори з уретановими N-захисними групами останнім часом широко застосовуються для утворення 1,2-транс-глікозамінного зв'язку [13, 24, 25]. Припускається [13], що N-алкокси-карбонільна функція здатна ефективно брати участь у нуклеофільних

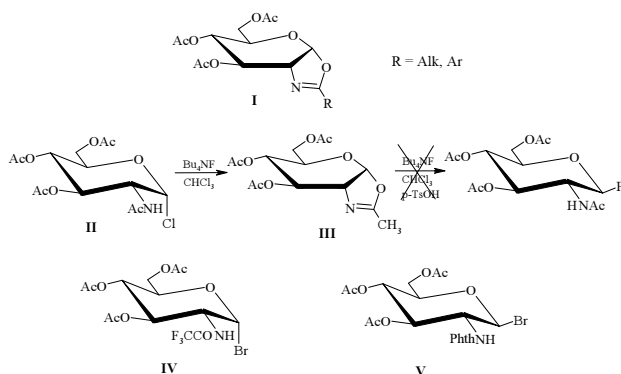

Рис. 1. Глікозилуючі агенти, які не здатні реагувати з фторид-йоном.

реакціях при глікозидному центрі, утворюючи високореакційноздатні 2-алкокси-оксазолінієві інтермедіати.

З метою оцінки потенціалу подібних глікозилуючих агентів у синтезі 1,2-*транс*-глікозилфторидів аміноцукрів нами було синтезовано одну з таких сполук — N-ізобутилоксикарбоніл глікозилбромід (VIII) (рис. 2) — на основі відомого гідрохлориду 1,3,4,6-тетра-О-ацетил-2-аміно-2-дезоксид-β-D-глюкопіранозиду (VI) [23, 26].

При взаємодії гідрохлориду (VI) з ізобутилхлорформіатом у хлороформі в присутності насиченого водного розчину гідрокарбонату натрію одержано тетраацетат N-ізобутилоксикарбоніл-β-D-глюкозаміну (VII). Обробка β-ацетату (VII) насиченим розчином бромистого водню в оцтовій кислоті при температурі -30 °С призвела до утворення 1,2-*цис*-глікозилброміду (VIII). ¹H-ЯМР-спектр сполуки (VIII) відповідає передбачуваній структурі.

Як виявилось, глікозилбромід (VIII) швидко взаємодіє з надлишком (5 екв.) тетрабутиламоній фториду в хлороформі при кімнатній температурі. Цільовий 1,2-*транс*-глікозилфторид (IX) виділено з реакційної суміші за допомогою колонкової хроматографії з подальшою кристалізацією з суміші діетиловий ефір-гексан. Структуру глікозилфториду (IX) підтверджено за допомогою ¹⁹F- і ¹H-ЯМР-спектроскопії. У ¹⁹F-ЯМР-спектрі сполуки (IX) є сигнал атома Фтору при 129 м.ч. (δ шкала) ($J_{F,H-1}$ 53 Hz, $J_{F,H-2}$ 7 Hz). ¹H-ЯМР-спектр (IX) повністю відповідає передбачуваній структурі. Зокрема, в ньому присутній дублет дублетів H-1 при 5,44 м.ч. (δ шкала) з КССВ $J_{1,2}$ 8 Hz, що свідчить про 1,2-*транс*-конфігурацію аномерного центра.

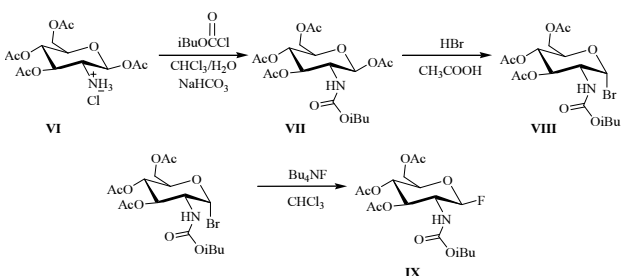

Рис. 2. Синтез N-ізобутилоксикарбоніл глікозилброміду (VIII) і його взаємодія з фторидом тетрабутиламонію.

Висновки. Отже, в результаті аналізу реакційної здатності низки 2-ациламіно-2-дезоксиглікозилгалогенідів встановлено, що 1,2-*транс*-глікозилфториди N-ациламіноцукрів можуть бути синтезовані шляхом взаємодії 2-(алкокси-карбоніламіно)-2-дезоксиглікозилгалогенідів із фторид-йоном.

Експериментальна частина. ¹H-ЯМР-спектри одержано на спектрометрі Varian VXR-300 (300 МГц), внутрішній стандарт — тетраметилсилан. ¹⁹F-ЯМР-спектр зареєстровано на спектрометрі Varian VXR-300 (282 МГц), внутрішній стандарт — CCl₃F. Тонкошарову хроматографію (ТШХ) здійснено на пластинках Silufol UV-254 (Kavalier, Чехія), зони розділюваних сполук детектовано шляхом нагрівання пластинок до температури 300 °С. Колонкову хроматографію проведено на силікагелі Silpearl (Kavalier, Чехія). Оптичне обертання визначено на поляриметрі Polamat-S. Температури плавлення виміряли в капілярах і не коректували.

1,3,4,6-Тетра-О-ацетил-2-дезоксид-2-(ізобутилоксикарбоніламіно)-β-D-глюкопіраноза (VII). До 1000 мг (2,60 ммоль) гідрохлориду 2-аміно-1,3,4,6-тетра-О-ацетил-2-дезоксид-β-D-глюкопіранозиди (VI) [23] додавали 30 мл хлороформу і 30 мл насиченого водного розчину гідрокарбонату натрію. В одержану суміш при перемішуванні вводили 684 мкл (2 екв.) ізобутилхлорформіату і 0,2 мл піридину. Хід взаємодії контролювали за допомогою ТШХ у системі хлороформ-етанол 10:0,5. Після завершення процесу суміш розділяли за допомогою ділильної лійки і промивали органічну фазу водою. Хлороформовий розчин висушували безводним сульфатом натрію і випаровували у вакуумі. Сухий залишок розділяли за допомогою колонкової хроматографії на силікагелі, використовуючи систему хлороформ → хлороформ-етанол 100:2. Продукт кристалізували з суміші діетиловий ефір-гексан.

Одержано 1048 мг (90 %) тетраацетату (VII). $T_{пл}$ 141-142 °С. $[\alpha]_{546}^{+18}$ (с 1,5, CHCl₃).

¹H-ЯМР (DMSO-d₆): δ 7.63 (d, 1H, $J_{NH,2}$ 8.5 Гц, NH), 5.09 (dd, 1H, $J_{4,3}$ 9 Гц, $J_{4,5}$ 10 Гц, H-4), 4.85 (t, 1H, $J_{3,2}$ 9 Гц, H-3), 4.68 (d, 1H, $J_{1,2}$ 8.5 Гц, H-1), 4.20 (dd, 1H, $J_{6a,6b}$ 12 Гц, $J_{6a,5}$ 5 Гц, H-6a), 4.02 (dd, 1H, $J_{6a,5}$ 2 Гц, H-6b), 3.75 (dd, 1H, J_{OCH_3, OCH_2} 10 Гц, $J_{OCH_3, CH}$ 7 Гц, OCH₃), 3.70 3.52 (q, 1H, H-2), 2.08,

1.99, 1.97, 1.94 (4s, 12H, 4OAc), 1.83 (ddsept, 1H, $J_{\text{CH}_2\text{OCH}_2} \approx J_{\text{CH}_2\text{OCH}_2} \approx J_{\text{CH}_2\text{CH}_3}$ 7 Гц, OCH_2CH), 0.88 (d, 6H, $J_{\text{CH}_3, \text{CH}}$ 7Гц, 2CH₃).

3,4,6-Три-О-ацетил-2-дезоксид-2-(ізобутилоксикарбоніламіно)- α -D-глюкопіранозил бромід (VIII). 1000 мг (2,24 ммоль) β -ацетату (VII) розчиняли в 12 мл хлороформу і випаровували наполовину. Одержану суміш охолоджували до температури -30 °С і додавали до неї 1,7 мл насиченого розчину НВr в оцтовій кислоті (стабіліз. 1 % оцтового ангідриду). Суміш витримували при -30 °С протягом 12 годин і ще 5 годин при 0 °С, а потім розводили її 30 мл хлороформу, двічі промивали насиченим водним розчином NaHCO₃ і двічі водою. Органічний шар висушували безводним сульфатом натрію і випаровували у вакуумі. Залишок кристалізували з суміші хлороформ-діетиловий ефір-гексан.

Одержано 995 мг (95 %) броміду (VIII). T_{пл} 80-81 °С. $[\alpha]_{\text{D}}^{25} +175,2^\circ$ (с 2.0, CHCl₃).

¹H-ЯМР (CDCl₃): δ 6.29 (d, 1H, J_{1,2} 3 Гц, H-1), 5.5 (dd, 1H, J_{4,3} 9.5 Гц, J_{4,5} 10.5 Гц, H-4), 5.32 (t, 1H, J_{3,2} 9.5 Гц, H-3), 5.11 (d, 1H, J_{NH,2} 9 Гц, NH), 4.22 (ddd, 1H, J_{2,3} $\approx$ J_{2,NH} 9 Гц, H-2), 4.19 (dd, 1H, J_{6a,5} 4 Гц, H-6a), 4.12 (dd, 1H, J_{5,6b} 2 Гц, H-5), 3.88 (dd, 1H, J_{6b,6a} 12 Гц, H-6b), 3.85 (dd, 1H, J_{OCH_2a, OCH_2b} 10.5 Гц, OCH_a), 3.79 (dd, 1H, J_{OCH_2b, CH} 7 Гц, OCH_b), 1.73 (ddsept, 1H, J_{CH_2, OCH_2a} $\approx$ J_{CH_2, OCH_2b} $\approx$ J_{CH_2, CH_3} 7 Гц, OCH₂CH), 1.66 (s, 6H, 2OAc), 1.62 (s, 3H, OAc), 0.72 (d, 6H, J_{CH_3, CH} 7Гц, 2CH₃).

3,4,6-Три-О-ацетил-2-дезоксид-2-(ізобутилоксикарбоніламіно)- β -D-глюкопіранозил

фторид (IX). 150 мг (0,32 ммоль) глікозил-броміду (VIII) розчиняли в 4 мл хлороформу, випаровували суміш наполовину і додавали до розчину 418 мг (5 екв.) тетрабутиламоній фториду. Хід взаємодії контролювали за допомогою ТПХ у суміші хлороформ-етанол 10:0,5. Через 24 години, після завершення реакції, розчинник випаровували у вакуумі, залишок розділяли за допомогою колонкової хроматографії на силікагелі, використовуючи систему хлороформ $\rightarrow$ хлороформ-етанол 100:2. Продукт кристалізували з суміші діетиловий ефір-гексан.

Одержано 93 мг (71 %) глікозилфториду (IX). T_{пл} 127-128 °С.

¹⁹F-ЯМР (CDCl₃): -129,9 (dd, 1F, J_{F, H1} 51 Гц, J_{F, H2} 7 Гц, CHF).

¹H-ЯМР (CDCl₃): δ 5.44 (dd, 1H, J_{1,F} 51 Гц, J_{1,2} 8 Гц, H-1), 5.25 (t, 1H, J_{4,5} 8 Гц, H-4), 5.13 (dd, 1H, J_{3,4} 8 Гц, J_{3,2} 9 Гц, H-3), 4.93 (d, 1H, J_{NH,2} 7 Гц, NH), 4.30 (dd, 1H, J_{6a,5} 5 Гц, J_{6a,6b} 12 Гц, H-6a), 4.23 (dd, 1H, J_{6b,5} 3 Гц, H-6b), 3.88 (ddd, 1H, H-5), 3.87 (d, 2H, J_{OCH_2, CH} 6.5 Гц, OCH₂), 3.80 (ddt, 1H, H-2), 2.11, 2.07, 2.06 (3s, 9H, 3OAc), 1.91 (b.tsept, 1H, J_{CH, OCH_2} $\approx$ J_{CH, CH_3} 7 Гц, OCH₂CH), 0.91 (d, 6H, 2CH₃).

Скорочення: DAST — трифторид діетиламіносірки; Selectifluor — 1-хлорметил-4-фтор-1,4-діазонійбіцикло-[2.2.2]-октан біс-(тетрафтороборат); p-TsOH — пара-толуолсульфофокислота; TBAF — фторид тетрабутиламонію.

Надійшла до редакції 28.02.2006 р.

Synthesis of 1,2-trans glycosyl fluorides of 2-amino-2-deoxysugars containing urethane N-protecting groups

S.S. Pertel, E.S. Kakayan, V.Ya. Chirva

National Taurida V. Vernadsky University
4 Vernadsky ave., Simferopol, Crimea, 95007, Ukraine

Abstract. An interaction of 2-acylamino-2-deoxysugar glycosyl halides with tetrabutylammonium fluoride was studied. For the most part the relatively stable 2-alkyl glyco-[2,1-d]-2-oxazolines was the main products of the reaction. 2-alkyl glycooxazolines did not react with TBAF probably because of high basicity and low nucleophilicity of fluoride ions. It was found that the target 1,2-trans glycosyl fluorides of 2-acylamino-2-deoxysugars could be obtained by the reaction of 2-alkoxycarbonylamino-2-deoxyglycosyl halides with TBAF. It seems that the 1,2-trans-glycosyl fluorides are formed in this case due to high reactivity of intermediate 2-alkoxy glyco-[2,1-d]-2-oxazolines.

Key words: 1,2-trans glycosyl fluorides of 2-acylamino-2-deoxy sugars, intramolecular nucleophilic substitution, glycooxazolines, anchimeric participation.

Перелік літератури

1. Hall L.D., Grant C.W.M. An n.m.r. study of the effects of fluorine substituents on the association between lysozyme and derivatives of 2-amino-2-deoxy-D-glucose // *Carbohydr. Res.* — 1972. — Vol. 24, No 1. — P. 218-220.
2. Williams S.J., Withers S.G. Glycosyl fluorides in enzymatic reactions // *Carbohydr. Res.* — 2000. — Vol. 327, No 1-2. — P. 27-46.
3. Beuthien-Baumann B., Hamacher K., Oberdorfer F., Steinbach J. Preparation of fluorine-18 labelled sugars and derivatives and their application as tracer for positron-emission-tomography // *Carbohydr. Res.* — 2000. — Vol. 327, No 1-2. — P. 107-118.
4. Sala R.F., MacKinnon S.L., Palcic M.M., Tanner M.E. UDP-N-trifluoroacetylglucosamine as an alternative substrate in N-acetylglucosaminyltransferase reactions // *Carbohydr. Res.* — 1998. — Vol. 306, No 1-2. — P. 127-136.
5. Ariki M., Fukui T. Inhibition of α -glucan phosphorylase by α -D-glucopyranosyl fluoride // *J. Biochem.* — 1975. — Vol. 78, No 6. — P. 1191-1199.
6. Shimizu M., Togo H., Yokoyama M. Chemistry of Glycosyl Fluorides // *Synthesis.* — 1998. — P. 799-822.
7. Toshima K. Glycosyl fluorides in glycosidations // *Carbohydr. Res.* — 2000. — Vol. 327, No 1-2. — P. 15-26.
8. Toshima K., Tatsuta K. Recent progress in O-glycosylation methods and its application to natural products synthesis // *Chem. Rev.* — 1993. — Vol. 93, No 4. — P. 1503-1531.
9. Schmidt R.R., Jung K.-H. Coupling procedures in oligosaccharide chemical synthesis // *Carbohydrates in Europe.* — 1999. — Vol. 27. — P. 12-21.
10. Nicolaou K.C., Mitchell H.J. Adventures in carbohydrate chemistry: new synthetic technologies, chemical synthesis, molecular design, and chemical biology // *Angew. Chem. Int. Ed.* — 2001. — Vol. 40. — P. 1576-1624.
11. Pertel S.S., Chirva V.Ya., Kadun A.L., Kakayan E.S. The application of intermediate 2-methyl-glyco-[2,1-d]-2-oxazolines for glycoside synthesis // *Carbohydr. Res.* — 2000. — Vol. 329, No 4. — P. 895-899.
12. Yokoyama M. Methods of synthesis of glycosyl fluorides // *Carbohydr. Res.* — 2000. — Vol. 327, No 1-2. — P. 5-14.
13. Banoub J., Boullanger P., Lafont D. Synthesis of oligosaccharides of 2-amino-2-deoxy sugars // *Chem. Rev.* — 1992. — Vol. 92, No 6. — P. 1167-1195.
14. Lemieux R.U., Driguez H. Chemical synthesis of 2-acetamido-2-deoxy-4-O-(α -L-fucopyranosyl)-3-O-(β -D-galactopyranosyl)-D-glucose. Lewis A blood-group antigenic determinant // *J. Amer. Chem. Soc.* — 1975. — Vol. 97, No 14. — P. 4063-4069.
15. Зурабян С.Э., Хорлин А.Я. Успехи синтетической химии гликозаминидов // *Успехи химии.* — 1974. — Т. 43, № 10. — С. 1865-1903.
16. Foces-Foces C., Cano F.H., Bernabe M., Penades S., Martin-Lomas M. Conformation of 3,4,6-tri-O-acetyl-1,2-dideoxy- α -D-glucopyrano-[2,1-d]-2-oxazolines // *Carbohydr. Res.* — 1984. — Vol. 135, No 1. — P. 1-11.
17. Warren C.D., Jeanloz R.W. The synthesis of allyl 2-acetamido-3,6-di-O-benzyl-2-deoxy- α -D-glucopyranoside and of chitobiose derivatives by the oxazoline procedure // *Carbohydr. Res.* — 1977. — Vol. 53, No 2. — P. 67-84.
18. Matta K.L., Barlow J.J. Synthesis of *p*-nitrophenyl 6-O-(2-acetamido-2-deoxy- β -D-glucopyranosyl)- β -D-galactopyranoside and *p*-nitrophenyl O- β -D-galactopyranosyl-(1 $\rightarrow$ 3)-O-(2-acetamido-2-deoxy- β -D-glucopyranosyl)-(1 $\rightarrow$ 6)- β -D-galactopyranoside // *Carbohydr. Res.* — 1977. — Vol. 53, No 2. — P. 209-216.
19. Srivastava V.K. A facile synthesis of 2-methyl-(3,4,6-tri-O-acetyl-1,2-dideoxy- α -D-glucopyrano)-[2,1-d]-2-oxazoline // *Carbohydr. Res.* — 1982. — Vol. 103, No 2. — P. 286-292.
20. Horton D. 2-Acetamido-3,4,6-tri-O-acetyl-2-deoxy- α -D-glucopyranosyl Chloride // In: *Methods in Carbohydrate Chemistry* / Eds. Whistler R.L., BeMiller J.N. — New York & London: Academic Press, 1972. — Vol. VI. — P. 282-285.
21. Dullenkopf W., Castro-Palomino J.S., Manzoni L., Schmidt R.R. N-Trichloroethoxycarbonyl-glucosamine derivatives as glycosyl donors // *Carbohydr. Res.* — 1996. — Vol. 296, No 1-4. — P. 135-147.
22. Busca P., Martin O.R. A Convenient synthesis of α - and β -D-glucosamine-1-phosphate and derivatives // *Tetrahedron Lett.* — 1998. — Vol. 39, No 44. — P. 8101-8104.
23. *Dictionary of Carbohydrates* / Ed. Collins P.M. — London: Chapman & Hall, 1998. — 977 p.
24. Manzoni L., Lay L., Schmidt R.R. Synthesis of Lewis A and Lewis X Pentasaccharides Based on N-Trichloroethoxycarbonyl Protection // *J. Carbohydr. Chem.* — 1998. — Vol. 17, No 4-5. — P. 739-758.
25. Melean L.G., Love K.R., Seeberger P.H. Toward the automated solid-phase synthesis of oligoglucosamines: systematic evaluation of glycosyl phosphate and glycosyl trichloroacetimidate building blocks // *Carbohydr. Res.* — 2002. — Vol. 337, No 11. — P. 1893-1916.
26. Kim T.Y., Davidson E.A. Synthesis of acetylhexosamine 1-phosphates // *J. Org. Chem.* — 1963. — Vol. 28, No 9. — P. 2475-2476.